

F.t. forvaltningslov

imidlertid ofte medføre en begrænsning i rækkevidden af begrundelsespligten i forhold til sager inden for strafferetsplejen.

Det er fundet påkrævet at præcisere, at begrundelse kan undlades, når den trufne afgørelse fuldt ud giver den pågældende medhold. Det skyldes navnlig, at en begrundelse i disse tilfælde oftest vil være overflødig, jfr. begrundelsesudvalgets betænkning, side 38. Er der flere parter i en sag, skal den part, der ikke, eller ikke fuldt ud, får medhold, have meddelt en begrundelse for afgørelsen.

Bestemmelsen i § 22 gælder kun afgørelser, der meddeles skriftligt. Efter bestemmelsen i § 23 kan imidlertid også afgørelser, der meddeles mundtligt forlanges begrundet. Der henvises herom til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Til § 23

Efter *stk. 1* kan den, der har fået en afgørelse meddelt mundtligt, forlange at få en skriftlig begrundelse for afgørelsen, medmindre denne giver den pågældende part fuldt ud medhold. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med bestemmelsen i § 22, hvorefter en afgørelse, som ikke giver den pågældende part fuldt ud medhold, skal være ledsaget af en begrundelse, når den meddeles skriftligt.

I de fleste tilfælde bliver der i dag givet parterne i en forvaltningssag skriftlig meddelelse om sagens afgørelse. I nogle tilfælde følger det dog af sagens karakter eller af den praksis, der følges på den pågældende forvaltningsområde, at afgørelsen meddeles den pågældende part mundtligt. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor miljømyndighederne for at afværge væsentlig forurening meddeler et påbud eller forbud, der skal følges straks, mundtligt, (miljøbeskyttelseslovens § 65), eller hvor politiet finder et køretøj i en sådan stand, at det er til fare for færdselssikkerheden, og at nummerpladerne derfor straks må inddrages (færdselslovens § 77). Også i sådanne tilfælde bør der imidlertid efter justitsministeriets opfattelse være mulighed for at få en begrundelse for afgørelsen. Det er derfor foreslået, at den, der har fået en afgørelse meddelt mundtligt, kan forlange at få en skriftlig begrundelse for afgørelsen. Det gælder dog ikke, hvis afgørelsen giver den pågældende fuldt ud medhold.

Der er ikke med lovforslaget tilsigtet nogen ændring i forvaltningsmyndighedernes praksis med hensyn til, om en afgørelse skal meddeles mundtligt eller skriftligt. Det er dog en konsekvens af bestemmelsen i *stk. 1*, at den, der er part i en sag, efterfølgende kan forlange at få skriftlig meddelel-

se om afgørelsen i sagen. Dette må dog efter justitsministeriets opfattelse allerede i dag gælde som et udslag af god forvaltningsskik, hvorfor en part heller ikke som følge af af bestemmelsen i § 23, *stk. 1*, afskæres fra efter udløbet af 14-dagesfristen at kunne forlange en skriftlig bekræftelse af den trufne afgørelse.

Der kan også være grund til at fremhæve, at bestemmelsen i *stk. 1* ikke medfører, at afgørelsens retsvirkninger udsættes. Hvis det efter de regler, der gælder for det pågældende område, følger, at afgørelsen har retsvirkning fra det tidspunkt, afgørelsen meddeles mundtligt, ændres dette forhold ikke, selv om den pågældende part forlanger en skriftlig begrundelse for afgørelsen.

En begæring om skriftlig begrundelse skal efter *stk. 1, 3. pkt.*, fremsættes inden 14 dage efter, at parten har modtaget underretning om afgørelsen. Den begrundelse, der meddeles, bør i videst muligt omfang indeholde en så nøjagtig gengivelse som muligt af de elementer, der er tillagt væsentlig betydning, da afgørelsen blev truffet. Dette krav er lettest at opfylde, hvis begrundelsen udformes umiddelbart efter afgørelsen er truffet, og vanskeligere jo længere tid der går, fra afgørelsen er truffet, til begrundelsen udformes. Det er derfor ikke fundet rimeligt at pålægge forvaltningsmyndighederne en pligt til at begrunde afgørelser, som er meddelt parten længere tid tilbage. Parten må således fremsætte sin begæring om begrundelse medens sagen endnu er i frisk erindring hos dem, der deltog i sagens behandling og afgørelse.

Efter *stk. 2* skal en begæring om skriftlig begrundelse besvares snarest muligt. Hvis begæringen ikke er besvaret inden 14 dage efter, at begæringen er modtaget af vedkommende myndighed, skal denne underrette parten om grunden hertil samt om, hvornår begæringen forventes besvaret.

Bestemmelsen i *stk. 2* tilsigter bl.a. at tilgodese partens interesse i at modtage den ønskede begrundelse inden for rimelig tid. En stram tidsfrist vil også kunne have betydning med hensyn til at sikre begrundelsens kvalitet, jfr. bemærkningerne ovenfor til bestemmelsen i *stk. 1, 3. pkt.*

Til § 24

Bestemmelserne i lovforslagets § 24 indeholder nærmere regler om, hvilke krav der kan stilles til begrundelsens indhold. Bestemmelserne svarer i det væsentlige til det af begrundelsesudvalget udarbejdede cirkulæreudkast (betænkningen side 36), jfr. også bemærkningerne om begrundelsens indhold i betænkningen side 41-43.